

3.000.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΣΕ 35 ΓΛΩΣΣΕΣ

GENKI KAWAMURA

ΑΝ ΟΙ ΓΑΤΕΣ
ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΝ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΝΤΟΡΑ ΔΑΡΒΙΡΗ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ: Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΚΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ

Δεν υπήρχαν καν δέκα πράγματα που θα ήθελα να κάνω πριν πεθάνω.

Κάποτε, σε μια ταινία, η ηρωίδα μαθαίνει πως πεθαίνει και φτιάχνει μια λίστα με δέκα πράγματα που θέλει να κάνει πριν φύγει από τη ζωή.

Χαζομάρες.

Εντάξει. Ίσως δεν χρειάζεται να είμαι τόσο κυνικός. Στ' αλήθεια όμως, τι θα περιλάμβανε μια τέτοια λίστα; Μάλλον ένα σωρό αηδίες.

«Μα πώς είναι δυνατόν να λες κάτι τέτοιο;» μπορεί να ρωτήσεις.

Εντάξει, κοίτα, δεν ξέρω, αλλά όπως και να 'χει, το δοκίμασα και ήταν εξευτελιστικό.

Όλα ξεκίνησαν πριν από επτά μέρες.

Είχα ένα κρύωμα που δεν έλεγε να φύγει, παρ' όλα αυτά συνέχισα να δουλεύω κάθε μέρα, παρα-

δίδοντας αλληλογραφία. Είχα και λίγο πυρετό που δεν έπεφτε με τίποτα, ενώ με πονούσε και το κεφάλι μου, η δεξιά πλευρά. Ίσα που με βαστούσαν τα πόδια μου με τη βοήθεια κάποιων μη συνταγογραφούμενων φαρμάκων (δεν μου αρέσει καθόλου να πηγαίνω σε γιατρούς). Ύστερα από δύο εβδομάδες όμως, ενέδωσα και πήγα – γιατί ό,τι κι αν ήταν αυτό που είχα, δεν περνούσε.

Τότε έμαθα πως δεν ήταν κρύωμα.

Στην πραγματικότητα, ήταν καρκίνος στον εγκέφαλο. Σταδίου 4.

Τέλος πάντων, αυτό μου είπε ο γιατρός. Όπως και ότι είχα μόνο έξι μήνες ζωής, στην καλύτερη περίπτωση. Τυχερός θα ήμουν αν ζούσα άλλη μια εβδομάδα. Ύστερα μου εξήγησε τις επιλογές μου – χημειοθεραπεία, αντικαρκινικά φάρμακα, ανακουφιστική φροντίδα... μόνο που εγώ δεν άκουγα.

Όταν ήμουν μικρός, πήγαινα για κολύμπι. Βουτούσα μέσα στα κρύα γαλανά νερά πλατσουρίζοντας, κι ύστερα, σιγά σιγά, βυθιζόμουν.

«Πριν πέσεις μέσα, να κάνεις καλό ζέσταμα!» ακουγόταν η φωνή της μητέρας μου. Κάτω από την επιφάνεια του νερού όμως, οι ήχοι πνίγονταν και ακούγονταν δύσκολα. Για κάποιον λόγο, αυτή η παράξενη,

θορυβώδης ανάμνηση αναδύθηκε στη σκέψη μου. Και ήταν κάτι που είχα ξεχάσει ως εκείνη την ώρα.

Επιτέλους, το ραντεβού τελείωσε.

Τα λόγια του γιατρού έμειναν να αιωρούνται στην ατμόσφαιρα καθώς άφησα την τσάντα μου να πέσει στο πάτωμα και βγήκα από το εξεταστήριο παραπαίοντας. Αγνόησα τις φωνές του γιατρού, που μου έλεγε να σταματήσω, και όρμησα έξω από το νοσοκομείο ουρλιάζοντας. Έτρεχα σαν τρελός, έπεφτα πάνω στους περαστικούς, σκόνταφτα, ξανασηκωνόμουν, τίναζα τα μέλη μου δεξιά και αριστερά ώσπου έφτασα στη βάση μιας γέφυρας κι εκεί διαπίστωσα ότι δεν μπορούσα πλέον να προχωρήσω άλλο και, πέφτοντας στα τέσσερα, ξέσπασα σε αναφιλητά.

Εντάξει, όχι, ψέματα. Δεν συνέβη ακριβώς έτσι.

Η αλήθεια είναι πως οι άνθρωποι έχουν την τάση να αντιδρούν με απίστευτη ηρεμία στο άκουσμα τέτοιων ειδήσεων.

Όταν το έμαθα, το πρώτο που σκέφτηκα ήταν ότι μου έλειπε μόλις μια σφραγίδα για το δωρεάν μασάζ στην κάρτα επιβράβυσής μου, και ότι δεν θα έπρεπε να έχω μπει στον κόπο να αγοράσω τόσο χαρτί υγείας και απορρυπαντικό. Είναι τα μικρά και ασήμαντα που σου έρχονται στον νου.

Και τότε το ένιωσα: μια απύθμενη θλίψη. Ήμουν μόλις τριάντα ετών. Σύμφωνα, θα ζούσα περισσότερο απ' ό,τι ο Χέντριξ και ο Μπασκιά, κι όμως είχα την αίσθηση ότι μου είχαν απομείνει πολλές εκκρεμότητες ακόμα. Κάτι πρέπει να υπήρχε σε αυτόν τον πλανήτη, δεν ξέρω τι, που μόνο εγώ μπορούσα να κάνω.

Παρ' όλα αυτά, δεν κάθισα να το αναλύσω. Αντιθέτως, περιπλανήθηκα ζαλισμένος ώσπου έφτασα στον σταθμό. Δύο νεαροί έπαιζαν ακουστική κιθάρα και τραγουδούσαν.

*Τούτη η ζωή κάποια στιγμή πρέπει να τελειώσει,
γι' αυτό, ώσπου να έρθει η τελευταία μέρα,*

Κάνε ό,τι θες, κάν' το, κάνε ό,τι μπορείς,

Έτσι αντιμετωπίζεις το αύριο.

Ανόητοι. Αυτό είναι που λέμε παντελής έλλειψη φαντασίας. Εμπρός, συνεχίστε να τραγουδάτε μια ζωή μπροστά από αυτόν τον άθλιο σταθμό.

Ήμουν τόσο θυμωμένος, που δεν άντεχα άλλο. Ήταν πάνω από τις δυνάμεις μου και δεν είχα ιδέα τι να κάνω. Επέστρεψα στο διαμέρισμα χωρίς να βιάζομαι. Ανέβηκα θορυβωδώς τις σκάλες και άνοιξα τη σαθρή πόρτα του αποπνικτικού μικρού χώρου που αποκαλούσα σπίτι. Τότε ήταν που συνειδητοποίησα την απόλυτη απελπισία της κατάστασής μου. Τα πράγματα δεν ήταν καθόλου καλά. Στην κυριολεξία,

δεν μπορούσα να δω τίποτα· σωριάστηκα στο κατώφλι της πόρτας.

Όταν ξύπνησα, παρέμενα πεσμένος δίπλα στην πόρτα. Ένας Θεός ξέρει πόση ώρα βρισκόμουν εκεί. Κατάφερα να διακρίνω μια μαυρόασπρη μπάλα με γκρίζα μπαλώματα μπροστά μου. Τότε η μπάλα έβγαλε έναν ήχο – «νιάου». Επιτέλους, συνειδητοποίησα πως ήταν ο γάτος.

Τα τελευταία τέσσερα χρόνια ήμασταν μόνο εγώ και εκείνος. Με πλησίασε και έβγαλε άλλο ένα νιαούρισμα. Το εξέλαβα ως σημάδι της ανησυχίας του για μένα. Δεν είχα πεθάνει ακόμη όμως, κι έτσι ανακάθισα. Είχα πυρετό και το κεφάλι μου κόντευε να σπάσει. Ήμουν πραγματικά πολύ άρρωστος.

Τότε, ξαφνικά, ακούστηκε μια χαρωπή φωνή από την άλλη άκρη του δωματίου.

«Χαίρομαι τόσο που σε γνωρίζω!»

Και τότε με είδα. Θέλω να πω, ήμουν εγώ, στεκόμουν εκεί και με κοιτούσα. Ή κάποιος που μου έμοιαζε εκπληκτικά. Η λέξη «σωσίας» ήρθε στο μυαλό μου... Είχα διαβάσει κάτι σχετικό σε ένα βιβλίο, χρόνια πριν. Είναι ένα άλλο «εσύ» που εμφανίζεται όταν είσαι ετοιμοθάνατος. Μήπως μου είχε σαλέψει εντελώς, ή είχε τελειώσει ο χρόνος μου στη Γη; Το κεφάλι μου άρχισε να γυρίζει, αλλά κατάφερα να παραμείνω ψύ-

χραιμος. Αποφάσισα να αντιμετωπίσω ό,τι ήταν αυτό που στεκόταν μπροστά μου.

«Εμ, ποιος είσαι εσύ;»

«Ποιος νομίζεις;»

«Α, μήπως είσαι... ο Άγγελος του Θανάτου;»

«Κοντά έπεσες!»

«Κοντά έπεσα;»

«Ο Διάβολος είμαι».

«Ο Διάβολος;»

«Ναι, ο Διάβολος!»

Κι έτσι λοιπόν, με αυτόν τον σχετικά αναπάντεχο τρόπο, εμφανίστηκε στη ζωή μου ο Διάβολος.

Έχεις δει ποτέ τον Διάβολο; Εγώ ναι, και ο πραγματικός Διάβολος δεν έχει ούτε τρομακτικό κόκκινο πρόσωπο ούτε μυτερή ουρά. Και σίγουρα δεν κρατάει δίκρανο! Ο Διάβολος είναι ολόιδιος μ' εσένα. Άρα ο πραγματικός σωσίας ήταν ο Διάβολος!

Είχαν πέσει πολλά μαζί και δυσκολευόμουν να τα χωνέψω, ωστόσο δεν είχα κι άλλη επιλογή. Άλλωστε, φαινόταν εντάξει τύπος. Έτσι, αποφάσισα να παίξω το παιχνίδι του.

Όταν τον περιεργάστηκα καλύτερα, συνειδητοποίησα πως, μολονότι ο Διάβολος έμοιαζε πολύ μ' εμένα, δεν θα μπορούσαμε να είμαστε πιο διαφορετικοί σε ό,τι αφορούσε το στιλ μας. Εγώ συνήθως φοράω

βασικά χρώματα, μαύρο και άσπρο. Για παράδειγμα, θα βάλω μαύρο παντελόνι, λευκό πουκάμισο και μαύρο πουλόβερ. Βαρετό, δεν αντιλέγω, αλλά αυτός είμαι: ο μονόχρωμος τύπος. Θυμάμαι, χρόνια πριν, τη μητέρα μου να έχει απαυδήσει –«Πάλι πήρες το ίδιο στιλ ρούχα, όπως πάντα...»–, κι όμως συνέχιζα να επιλέγω το ίδιο ντύσιμο όποτε πήγαινα για ψώνια.

Ο Διάβολος, αντιθέτως, ήταν ντυμένος, εμ, ας πούμε αντισυμβατικά. Φορούσε πολύχρωμα χαβανέζικα πουκάμισα με φοίνικες ή φωτογραφίες κλασικών αμερικανικών αυτοκινήτων και σορτς – σαν να ήταν σε μόνιμες διακοπές. Και, φυσικά, δεν πρέπει να ξεχνάμε τα γυαλιά ηλίου (μάλλον Ray-Ban). Τον έβλεπες και νόμιζες πως ήταν ακόμη καλοκαιρί, κι ας έκανε παγωνιά έξω.

Τη στιγμή ακριβώς που θα ξεσπούσα, ο Διάβολος πήρε τον λόγο:

«Λοιπόν, τι θα κάνεις τώρα;».

«Συγγνώμη;»

«Εννοώ πως δεν σου απομένει και πολύς χρόνος... Ξέρεις, έχει να κάνει με το προσδόκιμο ζωής και τα σχετικά».

«Α, αυτό, μάλιστα...»

«Επομένως, τι θα κάνεις;»

«Α, για την ώρα σκέφτομαι μήπως κάνω εκείνη τη λίστα με τα δέκα πράγματα...»

«Δεν πιστεύω να εννοείς όπως σε εκείνη την παλιά ταινία, έτσι δεν είναι;»

«Μμμ, μάλλον ναι...»

«Θες να πεις ότι στ' αλήθεια θα έκανες κάτι τόσο ανόητο και σαχλό;»

«Δηλαδή θεωρείς πως δεν είναι καλή κίνηση;»

«Κοίτα, εντάξει, το κάνουν πολλοί, και υπόσχονται ότι θα εκπληρώσουν ως και την τελευταία επιθυμία τους... ξέρεις για ποιους μιλάω, έτσι δεν είναι; Σαν μια φάση από την οποία περνούν όλοι τουλάχιστον μία φορά – καμία σχέση με δεύτερη ευκαιρία βέβαια!»

Με τα χέρια στη μέση, ο Διάβολος έσκασε στα γέλια.

«Συγγνώμη, απλώς δεν μπορώ να καταλάβω πού είναι το αστείο...»

«Καλά, καλά... Τέλος πάντων, υποθέτω πως δεν θα μάθεις ποτέ αν δεν δοκιμάσεις, σωστά; Ας φτιάξουμε μια λίστα στα γρήγορα αυτή τη στιγμή».

Έβγαλα, λοιπόν, μια λευκή κόλα χαρτί και έγραψα τον τίτλο πάνω πάνω στη σελίδα: «10 πράγματα που θέλω να κάνω πριν πεθάνω».

Είχα αρχίσει ήδη να νιώθω κατάθλιψη – πρόκειται να πεθάνω και ξοδεύω τον χρόνο μου φτιάχνοντας λίστες; Κάποιος μου κάνει πλάκα. Όπως έγραφα, αισθανόμουν να τα έχω όλο και περισσότερο χαμένα. Παρ' όλα αυτά, κατάφερα να τη συντάξω, αποφεύγο-

ντας τον Διάβολο, που προσπαθούσε να κρυφοκοιτάξει πάνω από τον ώμο μου, και απομακρύνοντας με το ζόρι τον γάτο, που ως κλασικό αιλουροειδές πίστευε πως ήταν καλή ιδέα να κάθεται πάνω σε ό,τι προσπαθούσες να γράψεις ή να διαβάσεις.

Ωραία, πάμε λοιπόν:

Να κάνω ελεύθερη πτώση με αλεξίπτωτο.

Να ανέβω στο Έβερεστ.

Να διασχίσω με μεγάλη ταχύτητα γερμανικό αυτοκινητόδρομο στο τιμόνι μιας Ferrari.

Να συμμετάσχω σε μια παραδοσιακή τριήμερη γιορτή γκουρμέ κινέζικου φαγητού.

Να ανέβω στη ράχη ενός Transformer.

Να βρω τον έρωτα στα τελευταία επεισόδια από το Μέρους της Ζωής μας*.

Να βγω ραντεβού με την πριγκίπισσα Λέια**.

Να στρίψω σε μια γωνία και να πέσω επάνω σε μια όμορφη γυναίκα που κρατά ένα κύπελλο με καφέ και από τότε να ξεκινήσει ένας παθιασμένος έρωτας ανάμεσά μας.

---

* Αναφορά στο *Days of our Lives*, αμερικανική σαπουνόπερα, από τις μακροβιότερες στην ιστορία της τηλεόρασης (1965-2022). (ΣτΜ)

** Η πριγκίπισσα Λέια Οργκάνα είναι μία από τους πιο δημοφιλείς χαρακτήρες του *Star Wars*. (ΣτΕ)

Να πέσω τυχαία επάνω στο κορίτσι που μου άρεσε στο σχολείο καθώς θα αναζητώ καταφύγιο από τη βροχή.

Ανέφερα ότι θα μου άρεσε να ερωτευτώ; Έστω μία φορά...

«Τι είναι αυτό;»

«Εμ, ξέρεις...»

«Έλα τώρα, δεν είσαι πια στο σχολείο! Ειλικρινά, ντρέπομαι για λογαριασμό σου!»

«Συγγνώμη».

Ναι, ξέρω, είμαι αξιολύπητος. Έσπασα το κεφάλι μου, αλλά δεν μπορούσα να βρω κάτι καλύτερο. Ως και ο γάτος φαινόταν αηδιασμένος. Κρατούσε την απόστασή του.

Ο Διάβολος πλησίασε και με χτύπησε απαλά στον ώμο, προσπαθώντας να με κάνει να ευθυμίσω.

«Έλα, ηρέμησε... ΟΚ, ας δούμε την πτώση με αλεξίπτωτο. Μια γρήγορη επίσκεψη στο ΑΤΜ και φύγαμε για το αεροδρόμιο!»

Δύο ώρες αργότερα βρισκόμουν σε ένα αεροσκάφος, σε ύψος τριών χιλιάδων μέτρων.

«Λοιπόν, έτοιμος; Τζερόνιμο!»

Χαρωπός όπως πάντα, ο Διάβολος μου έδωσε μία, σπρώχνοντάς με από το αεροπλάνο, και άρχισα να πέφτω.

ΑΝ ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Οι μέρες του νεαρού ταχυδρόμου είναι μετρημένες. Αποξενωμένος από την οικογένειά του και μόνος, με μοναδική συντροφιά τον γάτο του, τον Λάχανο, δεν ήταν προετοιμασμένος για τη διάγνωση του γιατρού. Του μένουν ελάχιστοι μήνες ζωής. Πριν, όμως, ξεκινήσει να ασχολείται με τα πράγματα που θα ήθελε να κάνει προτού πεθάνει, εμφανίζεται μπροστά του ο Διάβολος με μια ξεχωριστή πρόταση: αν εξαφάνιζε κάτι από τον κόσμο, το αντάλλαγμα θα ήταν μία παραπάνω μέρα στη ζωή του. Κι έτσι ξεκινά μια ιδιαίτερος αλλόκοτη εβδομάδα...

Ωστόσο, πώς αποφασίζεις τι αξίζει στη ζωή; Πώς ξεχωρίζεις τι μπορείς να στερηθείς από όσα αγαπάς; Στο πάρε δώσε του με τον Διάβολο, ο νεαρός ταχυδρόμος θα οδηγηθεί, μαζί με τον λατρεμένο του γάτο, στα όριά του...

Το διεθνές φαινόμενο που έχει πουλήσει πάνω από τρία εκατομμύρια αντίτυπα και μεταφέρθηκε στη μεγάλη οθόνη, *Αν οι γάτες εξαφανίζονταν από τον κόσμο*, είναι μια ιστορία απώλειας και συμφιλίωσης για όσα έχουν πραγματικά σημασία στη ζωή...

*Οι λάτρεις των βιβλίων Ο αποχαιρετισμός του γάτου
και Το χρονικό του πολυταξιδεμένου γάτου σίγουρα
θα το αγαπήσουν!*

